

Hồi 16

Răng Chống Răng, Mắt Chống Mắt

Tuy nhiên Mạnh Lệ Ty tìm cách tự an ủi lấy mình.
Nàng thốt:

- Tứ lang! Đoàn Thừa Tổ không dám chống đối bọn Khổng Đại Bằng, chúng ta hết trông mong nơi lão ấy rồi. Dù vậy, cũng không nên trách lão ta hèn khiếp, bởi lão yếu thế hơn bọn kia, trong việc này, chúng ta nhận thấy lão ngã về phía ta rõ ràng. Bây giờ, chúng ta hãy đi gặp đến Côn Minh gặp ân sư tôi, tôi sẽ thỉnh giáo lão nhân gia, chủ trì cho chúng ta.

Niên Canh Nghiêu lắc đầu:

- Chúng như đàn ngựa hoang, hợp lại là phóng vó lung tung, bất chấp kỷ cương, có chúng trong tổ chức lại ích lợi gì đó? Trong tương lai, đại công sẽ dựa vào chúng mà cáo thành chăng? Hội viên cơ đồ rằng đồng, tôn chỉ của tổ chức càng hoạt.

Lữ Tử Kỳ mỉm cười:

- Nói như thế là sai! Chu Nguyên Chương, khởi tổ nhà Minh, vốn là một kẻ đầu đường xó chợ, nhờ đám giang hồ vong mạng giúp mà làm nên sự nghiệp lẫy lừng, chỉ cần sau khi thành công biết cách khống chế họ là đầu cũng vào đó như thường. Ngày nay Thần Ni muốn khôi phục nhà Minh, dưới tay có nhiều mưu sĩ, tự nhiên có nhiều kẻ khuất phục bọn Khổng Đại Bằng. Tuy nhiên, Niên đại hiệp có lý, Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội không thể ủng hộ Doãn tứ công tử đâu. Cái đó, chúng ta đừng hy vọng vô ích.

Tiểu Long Nhi phản nộ:

- Ai hy vọng bọn họ! Có tôi ủng hộ đại ca cũng đủ lắm rồi! Đừng thêm quan tâm đến cái hội quý đó!

Lữ Tử Kỳ lắc đầu:

- Nói như thế cũng không được. Hào kiệt anh hùng tuy đông, nhưng chẳng có ai dám chống đối Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội cả. Hơn nữa, ngôi vị minh chủ võ lâm phần chắc sẽ

về tay người trong hội đó. Nếu không có Đồng Minh Hội làm hậu thuẫn, thì ai lại dám leo lên ngôi vị đó chứ?

Tiểu Long Nhi cười lạnh:

- Minh chủ võ lâm là do hào kiệt trong thiên hạ cử lên, nếu Doãn đại ca được chọn, thì liệu họ dám bắt phục sao?

Lữ Tử Kỳ thốt:

- Trong cuộc tuyển chọn minh chủ võ lâm, trước hết hào kiệt anh hùng phải trải qua một lần so tài nghệ, qua vòng sơ tuyển, người ta lấy hai mươi bốn người người có bản lĩnh cao hơn hết. Hai mươi bốn người này, là hai mươi bốn phó minh chủ. Sau đó hai mươi bốn vị phó minh chủ suy cử một vị minh chủ, phải biết, trong số hai mươi bốn phó minh chủ, ít nhất có mười lăm, mười sáu người của Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội. Họ có đa số tuyệt đối như vậy thì ngôi vị minh chủ khi nào lại về tay người ngoài hội được?

Tiểu Long Nhi cười mỉa:

- Ông cứ nói đùa mãi! Tôi đã biết qua đủ mười tám phân hội của Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội rồi! Có người như Khổng Đại Bằng đó, làm gì tranh nổi cái chức phó minh chủ, nói chi là chánh minh chủ!

Lữ Tử Kỳ lắc đầu:

- Minh chủ phân hội đâu phải là người tài nhất trong phân hội! Minh chủ phân hội bất quá chỉ là một kẻ được cất nhắc để điều hành sự vụ, triệu tập hội nghị, khéo léo làm cho tài chánh dồi dào, cung ứng mọi nhu cầu, trang trải mọi phí tổn, nếu cần còn đóng góp về Tổng Hội. Trong một phân hội, có lắm người võ công cao hơn bọn minh chủ, những người đó chưa hẳn biết toàn thể hội viên phân hội. Người khinh thường họ qua mắt người Khổng Đại Bằng là lắm!

Tiểu Long Nhi lạnh lùng:

- Tôi không tin! Đến lúc đó tôi sẽ chuyên tìm người trong Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội mà thách đấu, tôi sẽ giết từng người một, xem chúng còn ai mà tranh giành ngôi vị tối cao!

Lữ Tử Kỳ nói:

- Tiểu Long Nhi! Đành rằng ngươi cũng là một cao thủ trong võ lâm, song đứng trong giang hồ, nào có ai tất giỏi hơn hai chúng ta!

Tiểu Long Nhi nổi tánh quật cường:

- Tôi bất chấp nhất thiết! Trừ mỗi Doãn đại ca, tôi không phục ai cả. Ai không sợ phiền phức xung tên tranh giành cho tôi xem!

Lữ Tử Kỳ cười nhẹ:

- Người bình tĩnh một chút!

Tiểu Long Nhi trừng mắt:

- Bình tĩnh cái gì, ai cản tôi gây náo loạn được chứ! Này lão, đáng lẽ tôi phải tranh đoạt chức minh chủ võ lâm đấy! Ông đã đáp ứng với tôi cái đó không thành vấn đề, nếu tôi muốn tôi cứ làm. Song bây giờ tôi không muốn nữa, vì có Doãn đại ca làm. Tuy nhiên tôi cảnh cáo ông biết, trước kia ông nói khác, bây giờ ông nói khác, ông lừa tôi rõ ràng. Coi chừng tôi bẻ gãy xương ông đấy nhé!

Doãn Chánh Thanh mỉm cười:

- Thế ra, tiểu huynh đệ cũng có ý tham gia?

Tiểu Long Nhi đáp:

- Tại cái lão ấy đó. Lão nói tôi có nhiều hy vọng thành công.

Lữ Tử Kỳ thốt:

- Quả thật lão phu nói như vậy. Lão phu có một số bằng hữu có thân phận khá cao trên giang hồ, họ sẽ đứng ra chủ trì, đám Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội sẽ không dám giành giật với người đâu!

Tiểu Long Nhi đáp:

- Tôi không tham gia, thì có Doãn đại ca tham gia, ông cứ bảo họ ủng hộ Doãn đại ca như ủng hộ tôi vậy!

Lữ Tử Kỳ lắc đầu:

- Đâu có giản đơn như vậy được. Người còn nhỏ dù trở thành minh chủ võ lâm thì cái đó không tạo ảnh hưởng gì cho Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội. Nhưng, đối với Doãn công tử thì lại khác. Nhất định là Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội sẽ phản đối. Và bọn bằng hữu của lão phu khó nhúng tay vào chủ trì cho Doãn tứ công tử!

Tiểu Long Nhi toan cãi, Lữ Tử Kỳ nói luôn:

- Tuy nhiên, không phải là không thể làm bởi Doãn công tử có một thế cờ rất cao, công tử không từ nhiệm minh chủ phân hội Sơn Đông, là cao minh lắm đó. Lão phu nghĩ như thế này, thoát đầu công tử không nên tiết lộ thân phận mình, cứ nói mình là khách giang hồ,

tham gia võ lâm minh hội với thân phận độc lập thôi. Qua cuộc sơ tuyển rồi, công tử cho biết mình là minh chủ phân hội Sơn Đông. Khi đó đa số phó minh chủ võ lâm là người của Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội, sẽ ủng hộ công tử. Bên ngoài còn có giang hồ do lão phu huy động, ủng hộ luôn. Việc thành rồi, Thần Ni nắm cái lý vững chắc, sẽ ủng hộ công tử không chế bọn Khổng Đại Bằng.

Mạnh Lệ Ty khen:

- Biện pháp đó hay tuyệt! Phần tôi tôi sẽ giải thích với gia sư, người đáp ứng là cái chắc, miễn chúc minh chủ võ lâm không vào tay người ngoài hội là được!

Lữ Tử Kỳ lắc đầu:

- Đừng làm vậy, cần phải đặt Thần Ni trước mọi sự đã rồi, bởi rất có thể Thần Ni sẽ ngăn trở công tử tham gia võ lâm minh hội đấy. Vả lại, nếu bọn Khổng Đại Bằng biết sớm sẽ gây áp lực, bắt buộc Thần Ni phải loại trừ Doãn công tử khỏi ngôi vị minh chủ phân hội Sơn Đông!

Mạnh Lệ Ty hừ một tiếng:

- Thần Ni sẽ không nghe chúng một cách mù quáng đâu!

Lữ Tử Kỳ tiếp:

- Dù Thần Ni không chịu khai trừ Doãn công tử, song giữa đại hội võ lâm bọn Khổng Đại Bằng sẽ tuyên bố là không thừa nhận Doãn công tử, có phải sẽ bẽ bàng cho công tử!

Niên Canh Nghiêu cãi:

- Giả được mất, biết đâu ý không nghĩ là tứ ca lây, mà chỉ tưởng đồng bọn của y giữ hộ? Cũng có thể y nghĩ rằng: đạo nào đó, vì đồ kỵ nên lấy mất, y sẽ tìm kẻ đó sanh sự lên. Chúng bất hòa, mình có lợi.

Lữ Tử Kỳ cười nhẹ:

- Cũng có thể như vậy, song đến ngày đại hội võ lâm, y sẽ thấy Doãn công tử mạnh khỏe như thường, y sẽ làm lành lại với đồng đạo và y cũng cầm hòa với Doãn công tử. Phạm hành sự, chúng ta nên nhằm vào mục tiêu chánh đáng, chứ cứ chạy theo mục tiêu xấu để mua vui, thì chung quy chẳng thu được cái gì khả quan cả.

Niên Canh Nghiêu cãi:

- Đâu có phải là có mục đích mua vui, tiền bối? Đến ngày đại hội võ lâm, Doãn tứ ca sẽ hướng về chúng, nói vu vơ chứ không quả quyết là người nào, rằng nhờ bọn chúng tảo

giải được, nên tứ ca khôi phục lại được tình trạng cũ, chúng sẽ nghi ngờ lẫn nhau, như thế là bọn mình đánh được một đòn lỵ gián.

Lữ Tử Kỳ chưa kịp nói thì Tiểu Long Nhi reo lên:

- Chiều đó tuyệt! Tôi đi ngay bây giờ!

Niên Canh Nghiêu khoát tay:

- Tiểu huynh đệ không đi được. Tình hình trong vương phủ, tiểu huynh đệ không hiểu rõ bằng tại hạ, ngoài ra tại hạ còn là một tuần đa sứ của tổng hội, vạn nhất có biến cố gì, thì cũng có người ủng hộ, đáp trợ tại hạ.

Tiểu Long Nhi hừ một tiếng:

- Tôi hằng vào ra vương phủ chẳng biết bao nhiêu lần rồi, chẳng lẽ không biết rõ tình hình bằng các hạ sao? Còn như có biến cố gì, tôi lại đi sợ hay sao? Kẻ nào chống đối, tôi sẽ cho kẻ đó nếm mùi đôi đoản kiếm của tôi!

Gã thoát đi liền sau khi buông dứt tiếng cuối. Gã đi nhanh quá, thoáng mắt là mất dạng.

Doãn Chánh Thanh thốt:

- Qua khẩu khí và thái độ của Tiểu Đại Toàn, chúng ta nhận thấy Đoàn Thừa Tổ mặc nhiên chấp thuận cho chúng ta tùy tiện hành động, do đó không thể có vấn đề là nguy hiểm bởi lão có an bài ngầm tiếp trợ cho chúng ta. Tuy vậy, Niên nhị đệ và Mạnh muội cũng nên đi theo, phòng những bất trắc trên chỗ tướng của chúng ta. Đồng thời, nếu cần, hãy mời Đoàn Thừa Tổ xuất hiện dàn xếp, để tránh sanh sự to tát.

Niên Canh Nghiêu và Mạnh Lệ Ty đi ngay.

Lữ Tử Kỳ kêu lên:

- Lão phu không yên tâm được, phải đi theo xem sự việc thế nào. Cái vị thiếu gia đó quả thật là hồ đồ quá chừng muốn gì là làm ngay, bất kể trời đất!

Doãn Chánh Thanh thốt:

- Nếu tiền bối không yên tâm, thế thì tại hạ xin cùng đi với tiền bối, Tiểu Long huynh đệ vì tại hạ mà mạo hiểm chẳng lẽ tại hạ điềm nhiên?

Lữ Tử Kỳ lắc đầu:

- Nếu công tử đi thì sự tình bại lộ ngay!

Doãn Chánh Thanh mỉm cười:

- Không quan hệ gì, tại hạ không cần động thủ là được. Chết độc trên tay của Khổng Đại Bằng có hiệu dụng làm tán thất võ công của người trúng độc, nhưng điều đó không có nghĩa là người trúng độc cũng mất luôn. Hà huống, vì sự an toàn của huynh đệ, sự tình có tiến triển như thế nào cũng mặc. Vả lại, những gì chúng ta đề cập đến vừa rồi đó, bất quá chỉ là một giả thuyết thôi!

Lữ Tử Kỳ trầm ngâm một chút:

- Cũng được, vậy chúng ta đi liền!

Lỗ Anh ở lại khách sạn một mình, cả hai đi liền sau đó.

Lữ Tử Kỳ và Doãn Chánh Thanh ra phía hậu viên, vượt tường vào vương phủ, qua ngang hậu viên, họ không gặp một ai hết.

Lữ Tử Kỳ thốt:

- Tiểu Long Nhi chưa động thủ, nếu giả động thủ rồi thì phải nhiệt náo rồi chứ!

Doãn Chánh Thanh mỉm cười:

- Cái vị tiểu huynh đệ đó, tuy buông lung tánh khí, nhưng khi hành động thì lại cẩn thận ghê.

Lữ Tử Kỳ thở dài:

- Lão phu hết sức khổ vì gã! Gã như con ngựa bất kham không dây cương nào kiềm chế nổi. Đi đến đâu là sanh sự, gây họa đến đó. Nếu biết sớm như vậy thì lẽ nào lão phu để cho gã học võ công? Không biết võ công, gã sẽ an phận hơn.

Doãn Chánh Thanh hỏi:

- Tiền bối truyền võ thuật cho à?

Lữ Tử Kỳ đáp:

- Lão phu dạy gã tập luyện khí công khi còn nhỏ, rồi các bằng hữu của lão phu mỗi người truyền cho gã một tuyệt học, luận về tư chất, thì gã là kẻ rất thông minh, song khổ cái là gã không chịu khó khổ luyện, bọn lão phu lại không thể quản thúc. Nếu gã ham học, tài nghệ của gã bây giờ cao siêu không tưởng nổi.

Doãn Chánh Thanh hỏi:

- Sự học của gã, do tiền bối khai tâm từ nhỏ, thế tại sao gã không kiêng nể gì tiền bối?

Lữ Tử Kỳ đáp:

- Cái đó, do sự liên hệ đặc biệt giữa lão phu và gã. Tổ tiên của gã có một ân trọng với dòng họ của lão phu, cho nên vì việc của người đời trước mà phải chịu đựng người đời sau vậy.

Doãn Chánh Thanh mỉm cười.

Chàng biết Lữ Tử Kỳ không nói thật. Tuy nhiên, chàng cũng không muốn tìm hiểu xa hơn.

Đến lượt Lữ Tử Kỳ hỏi lại:

- Trong trường hợp nào, công tử lại kết giao với Niên Canh Nghiêu? Qua tướng mạo của y, lão phu nhận thấy y là con người rất thâm hiểm, công tử nên đề dặt.

Doãn Chánh Thanh thoáng giật mình:

- Tại hạ thấy Niên nhị đệ có nhiệt tâm đối với tại hạ, vả lại y là người rất thông minh...

Lữ Tử Kỳ cười lạnh:

- Lão phu không bao giờ xem lầm tướng người.

Doãn Chánh Thanh hơi lo, chàng hỏi:

- Thế ra tiền bối am tường khoa tướng số! Vậy tiền bối xem tướng tại hạ như thế nào?

Lữ Tử Kỳ đáp:

- Có thể lão phu xem không trúng, song công tử đã hỏi, lão phu phải nói công tử có cái tướng làm chủ mọi người, nhưng khí số nhà Thanh hiện còn dài, ít nhất cũng phải vài trăm năm sau mới đến hồi suy vị, do đó còn chưa có việc thay vua đổi chúa hiện tại! Lão phu nói là nói đến việc thay dòng dõi họ đấy. Như vậy, công tử không tranh được giang san, mà chỉ có thể tạo sự nghiệp trên giang hồ mà thôi!

Trong khi giải sự suy đoán, lão chăm chú nhìn Doãn Chánh Thanh, niềm nghi hoặc hiện lên trong mắt của lão.

Doãn Chánh Thanh thâm kinh hãi, chàng cảm thấy thuật xem tướng của đối phương thật cao minh, do đó chàng không dám hỏi nhiều, sợ lão khám phá thêm những điều khác.

Lữ Tử Kỳ tiếp:

- Tiểu Long Nhi cũng có tướng cách như công tử, cả hai lại có vẻ ý hợp tâm đầu, trong tương lai ắt hẳn sẽ có một cuộc phong vân với nhau! Tuy nhiên, lão phu có phần lo ngại!

Doãn Chánh Thanh hỏi:

- Tiền bối lo ngại điều chi?

Lữ Tử Kỳ đáp:

- Cả hai có tướng cách tốt, song lại yếu thọ, cơ hồ bất đắc thiện chung và phải có tai ách lớn, như chết vì đao kiếm.

Lão trấn an Doãn Chánh Thanh:

- Theo thuật tướng số thì vậy, song trời cao có thể thay đổi, biến nguy thành an, bởi con người bằng vào ân đức mà chuyển hóa thành phúc. Công tử không nên tin những gì lão phu vừa suy giải theo sách vở.

Doãn Chánh Thanh bật cười ha hả, cười để trấn an cơn sôi động trong cõi lòng.

Chàng thốt:

- Tại hạ không hề lo ngại, tiền bối yên trí. Phàm đã dẫn thân vào sống cảnh giang hồ, là chấp nhận mọi bất trắc hãi hùng, chỉ xem trọng nghĩa vụ, còn sanh mạng thì khinh thường. Nếu cần an phận thì không lao vào sóng gió?

Họ đã qua hết khu vực hậu viên, đến đại sảnh. Từ trong đại sảnh, một bóng người thoát chạy ra, nhanh như tên bắn, đồng thời mắng oang oang:

- Tiểu tặc! Người ám toán lão gia! Đừng mong trốn khỏi! Lão gia nhất định đập chết ngươi, cho ngươi theo ông bà ông vải dưới cửu tuyền luôn! Chạy trước là Tiểu Long Nhi, đuổi sau là Khổng Đại Bằng, như vậy là Tiểu Long Nhi đã đắc thủ rồi.

Nhưng không phải Tiểu Long Nhi chạy trốn. Trong đại sảnh, người đông, gã cố ý dụ Khổng Đại Bằng và một vài đồng đạo của y ra bên ngoài để dễ bề đối phó.

Cho nên, gã chạy vòng vòng theo vườn hoa.

Sau Khổng Đại Bằng lần lượt là đồng đạo của y trong mười phân hộ, họ chia toán chặn đầu.

Một người toan tiến sát Tiểu Long Nhi.

Khổng Đại Bằng kêu to:

- Không được đâu, Mạnh huynh! Gã có chiếc Truy Hồn giới chỉ của tiểu đệ, nguy lắm! Gã vừa ám toán tiểu đệ đó!

Người đó là minh chủ Sơn Tây, vốn là tổng đầu lĩnh Thái Hành Sơn, họ Mạnh, tên Triệu Nguơn, ngoại hiệu Phi Ứng, chuyên sử dụng Phi Ứng Trảo, rất giỏi thuật khinh công. Y sắp chụp trúng Tiểu Long Nhi, nghe Khổng Đại Bằng gọi, vội rút tay về.

Ngờ đâu, Tiểu Long Nhi quyết tâm sanh sự, y không tiến tới gã lại tiến tới, đáp phốt qua lưng ý một chuồng.

Mạnh Triệu Nguơn nhào xuống.

Khổng Đại Bằng lướt tới, đỡ y lên, hỏi:

- Có bị gã ám toán chăng?

Mạnh Triệu Nguơn đáp:

- Chuồng lực rất nhẹ, như có cái gì đó chích vào da thịt.

Khổng Đại Bằng kinh hãi:

- Thế là bị ám toán rồi! Các vị hãy canh chừng gã, đừng để gã chạy thoát! Tiểu đệ đi lấy thuốc giải ngay!

Y chạy vào đại sảnh, bao nhiêu người còn lại vây quanh Tiểu Long Nhi. Gã đứng trên hòn giả sơn gọi:

- Mang thuốc giải ra mau họ Khổng ơi! Coi chừng ta sẽ ám toán tất cả từng người một đấy! Các người không cho Doãn đại ca ta tham gia võ lâm minh hội, ta cũng có cách ngăn chặn các người vậy!

Khổng Đại Bằng trấn an đồng đạo:

- Các vị đừng lo, dù bị gã ám toán cũng chẳng sao, thuốc giải của tiểu đệ hiệu nghiệm phi thường, uống vào rồi là chất độc tan biến ngay! Tiểu đệ mang theo nhiều lắm.

Tiểu Long Nhi cười lạnh:

- Để ta ám toán các người xem thuốc giải linh nghiệm như thế nào?

Mạnh Triệu Nguơn không dám vong động, sợ chất độc phát tác gấp.

Tuy nhiên, vốn tánh quật cường, y hét lớn:

- Tiểu tặc sắp chết đến nơi rồi mà còn phách lối!

Những người có ám khi đều lấy cầm tay toan vung ra.

Đái Độc Hành vừa xuất hiện, thấy thế vội ngăn chặn:

- Không được! Các vị đừng hồ đồ! Tiểu tử đó chẳng ra gì, nhưng Túy Tiều Hồ giao du rất rộng, bằng hữu của lão ta vừa nhiều vừa lợi hại, chạm vào chúng là nguy ngay cả lũ đấy! Hãy nhẫn nhục là hơn!

Mạnh Triệu Nguơn trầm giọng:

- Chẳng lẽ Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội lại sợ chúng?

Đái Độc Hành lớn giọng:

- Đến cả Thần Ni còn phải kiến nhượng Túy Tiều Hồ mấy phần, các vị muốn gây sự thì tùy vậy, bốn hội không chủ trì nổi các vị đâu nhé! Mạnh Triệu Nguơn hừ một tiếng:

- Thế để cho gã uy hiếp sao?

Đái Độc Hành đáp:

- Cứ để lão phu dàn xếp. Lão phu sẽ bảo Khổng huynh cho gã ít thuốc giải là êm chuyện.

Mạnh Triệu Nguơn không phục:

- Đãi lão gia! Âm toán Doãn Chánh Thanh là do chủ ý của lão gia, bây giờ lão gia lại nói sẽ trao thuốc giải cho Doãn Chánh Thanh! Thế nghĩa là gì?

Đái Độc Hành trừng mắt:

- Mạnh Triệu Nguơn! Người ăn nói cẩn thận một chút nhé! Cũng may ở đây toàn là huynh đệ trong nhà cả. Nếu có người ngoài nghe lọt thì phiền phức không nhỏ!

Mạnh Triệu Nguơn trầm giọng:

- Nhưng ý tứ của lão gia ra sao, có ai hiểu nổi đâu?

Đái Độc Hành thấp giọng:

- Ý tứ của lão phu, là bức Doãn Chánh Thanh ly khai hội, hắn rất được lòng khách giang hồ, có mấy vị tiền bối võ lâm rất sẵn sàng ủng hộ hắn. Nếu để hắn mọc gốc sanh rễ trong hội thì chức vị minh chủ võ lâm không về tay bọn ta được. Hiện tại, hắn từ nhiệm, kể như đã mất gốc, bốn hội không ủng hộ hắn nữa, thì hắn đừng mong tranh đoạt ngôi vị tối thượng trong võ lâm. Chúng ta nhân dịp này mua chuộc chút cảm tình, trong chủ trương thêm bạn bớt thù, dù hắn không trở thành bằng hữu của chúng ta, thì hắn cũng không là kẻ thù nữa!

Quay qua Tiểu Long Nhi, lão cao giọng nói:

- Tiểu Long hiệp! Lão phu trao thuốc cho Long hiệp, vậy trả phao tay lại để làm hòa với nhau nhé!

Tiểu Long Nhi vờ suy nghĩ một chút:

- Ta không biết hòa hay chiến là cái gì. Ta chỉ đòi thuốc giải thôi. Có thuốc giải rồi ta sẽ buông tha các ngươi, nhưng chiếc phao tay không thể trả cho các ngươi được!

Mọi người nhìn nhau tỏ vẻ bất phục.

Đái Độc Hành trấn áp mọi người lão thốt:

- Lão phu biết rõ nguyên tắc hành sự của Long Hồ Song Hiệp, thứ nhất, không chen vào việc người, thứ hai, không lấy vật gì của ai. Việc xảy ra giữa Khổng đầu lãnh và Doãn Chánh Thanh, là việc riêng trong bốn hội, thì Long hiệp còn chen vào làm gì? Mà cũng không nên giữ vật của Khổng đầu lãnh làm gì.

Tiểu Long Nhi ghen lý. Nhưng vốn mẫn tuệ, gã có cách ứng biến ngay. Gã đáp:

- Ta không đoạt vật đó làm chi, bất quá tạm thời ta giữ lại đây. Nếu trao cho y, y sẽ mang ra sử dụng trong kỳ đại hội võ lâm tới đây, hãm hại nhiều người thì sao. Ít nhất cũng phải chờ sau ngày đại hội võ lâm, ta sẽ trả lại cho y. Ta còn buộc y một điều kiện, y không được tùy tiện dùng nó hại người!

- o O o -